

РЕШЕНИЕ

№ 1860

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 23.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10546** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 39а и сл. от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, вр. чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Л. Т., гражданин на Република К. срещу заповед № УРИ 5364з-1602/7.10.2020 г. на директора на дирекция „Миграция“ при МВР, с която му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз за срок от 3 г. и експулсиране.

Жалбоподателят твърди, че при издаването на заповедта тя не е подписана; липсва издател; не е посочена неговата длъжност. Не е взето предвид, че е женен за румънска гражданка, като на базата на заповедта семейството им пак следва да бъде разделено, поради което се нарушава правото му на съвместно съжителство. Преди задържането му е пребивавал законно на територията на Румъния и съответно – ЕС и Шенгенското пространство.

Ответникът – директорът на дирекция „Миграция при МВР“ оспорва жалбата. Твърди, че заповедта е законосъобразна и мотивирана. Следва да се има предвид изложеното в докладна записка № 5364р-11070/12.6.2019 г., именно в която се съдържат фактите, послужили като основания за издаване на заповедта.

Представителят на СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства,

намира следното:

С процесната заповед - № УРИ 5364з-1602/7.10.2020 г., издадена от директора на дирекция „Миграция“, на жалбоподателя – като гражданин на Република К., е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз за срок от 3 г. и експулсиране. Заповедта е издадена на основание чл. 44, ал. 1, чл. 42, ал. 1, т. 1 и ал. 2, чл. 42з, ал. 1, т. 1 и ал. 3, вр. чл. 10, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ и чл. 24 от Регламент на ЕС № 2018/1861. Посочено е, че жалбоподателят създава сериозна заплаха за обществения ред с пребиваването си в страната, както предвид мотивите в предложението № 5364р-17631/7.10.2020 г.

Видно от цитираното предложение, е взето становище, че следва да се постановят процесните ПАМ поради това, че жалбоподателят е осъден за извършено престъпление на територията на РБ, по чл. 242, ал. 4 НК, на 12 г. лишаване от свобода. Получено е уведомление, че на 7.10.2020 г. жалбоподателят ще бъде предсрочно освободен от затвора /постъпил е на 11.9.2014 г. с начало на наказанието 3.3.2014 г./, където е изтърпявал наказанието лишаване от свобода, наложено му с присъда по НОХД 155/2015 г. на Окръжен съд Русе. На 7.10.2020 г. жалбоподателят е бил настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци въз основа на заповед № 1803/7.10.2020 г., за срок от 6 м.

Видно от удостоверение, издадено от началника на Затвора С., жалбоподателят е бил условно предсрочно освободен, като е зачетен и положен труд.

Предвид така установената фактическа обстановка, съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, в предвидената от закона писмена форма. Оспорената заповед е подписана от старши комисар Н. Н. – директор на дирекция „Миграция“. Не се установяват съществени нарушения на процесуалните норми.

По същество. Процесната заповед е издадена на основание чл. 42, ал. 1, т. 1, пр. 2-ро ЗЧРБ – посочено е, че присъствието на жалбоподателя създава предпоставки за сериозна заплаха за обществения ред, като се препраща към мотивите на цитираното по-горе предложение.

Съгласно чл. 46, ал. 3 ЗЧРБ, в заповедите по ал. 2 /за отнемане правото на пребиваване/ не се посочват фактическите основания за налагане на принудителната административна мярка.

Същевременно, предвид представените и обсъдените по-горе обстоятелства, съдът намира, че са налице сочените в оспорената заповед основания за постановяването ѝ.

Налице са предпоставките на чл. 26, пар. 2, б. а, вр. пар. 1, б. 2 от Регламент на ЕС № 2018/1861, предвиждащ, че когато гражданинът на трета държава е бил осъден за престъпление, наказуемо с лишаване от свобода за срок най-малко 1 г., следва да бъде постановен отказ поради това, че въз основа на индивидуална оценка е прието, че съответният гражданин на трета държава представлява заплаха за обществения ред, обществената сигурност или националната сигурност.

На следващо място, съгласно чл. 42, ал. 2 ЗЧРБ, с налагането на принудителната административна мярка по ал. 1 /експулсиране/, се отнема и правото на пребиваване на чужденеца в Република България и се налага забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз. Съгласно чл. 42з, ал. 3 ЗЧРБ „забраната за влизане“ се налага за срок до 5 г., като преценката за това какъв да е срокът, е предоставен на административния орган.

Що се отнася до аргументите, изложени в жалбата за правото му да живее заедно със семейството си което е в Румъния, не се установява дали и какви би имало пречки семейството да се установи и в Република К., на която е гражданин жалбоподателят. Ето защо съдът намира, че жалбата е неоснователна.
Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Т., гражданин на Република К., роден на 20.9.1977 г., срещу заповед № УРИ 5364з-1602/7.10.2020 г. на директора на дирекция „Миграция“ при МВР, с която му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз за срок от 3 г. и експулсиране.
Решението НЕ подлежи на обжалване, на основание чл. 46, ал. 2 ЗЧРБ.

СЪДИЯ: